בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום א', כ"ו במנחם אב תשס"ו (20 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

"תקע בשופר גדול לחרותנו, ושא נס לקבץ גלויותינו, וקבצנו יחד מהרה מארבע כנפות הארץ לארצנו." [הברכה ה-10 בתפילת 'שמונה-עשרה"] בקריאה צלולה זו, אנחנו נכנסים בסוף שבוע זה לחודש אלול, החודש האחרון של שנת תשס"ו. בחודש אלול מנהג ישראל הוא לתקוע 4 קולות בשופר כל יום כדי לעורר את הלבבות להרהורי תשובה. קריאה זו היא היא ההכרזה על תכנית ההתכנסות האמיתית של עם ישראל – התכנסות הלבבות לפנות לאבינו שבשמיים, האב האחד ויחיד שיש לכל אחד מאיתנו, וכן התכנסות לארץ אבותינו, כאן – ורק כאן – נוכל להגשים את יעודנו כעם על במת ההיסטוריה.

וכן, בראש חודש אלול, **נפתח** – לפני 109 שנה – **הקונגרס הציוני הראשון** בבאזל שבשווייץ, בו ייסדו את ההסתדרות הציונית העולמית, ארגון ששם לו למטרה להביא להקמתה של מדינה יהודית בארץ-ישראל.

לציון אירוע מהפכני זה בתולדות עם ישראל בכלל, ובחיי כל אחד ואחד מאיתנו בהיותו יהודי, מבקשים אנו רשות מכם, משפחת הקוראים, לפרוש בפניכם מאמר, "**הפסיפס של הרצל**" מאת **נתן שרנסקי** על השקפת עולמו של אבי הציונות המודרנית, בנימין זאב (תיאודור) הרצל, בהשוואה עם השקפתו של ראש ממשלתנו הראשון, דוד בן-גוריון, מי שנפלה בחלקו הזכות להוציא הרבה ממה שהרצל חלם מהכח אל הפועל. מאמר זה יופיע כסדרת דפים על פני השבועיים הקרובים [אפשר היה פה ושם לתמצת, אך נראה לנו חשוב להציג את הדברים כפי ששרנסקי חיבר אותם]. זו אכן כוונתנו, אך אם תבוא בקשה שנחזור לפורמאט הרגיל, נשקול זאת ונשלח את המאמר כולו למי שמבקש אותו.

קריאה מהנה!

§§§§§§§§§§§

הפסיפס של הרצל - נתן שרנסקי

מנחם בגין אמר פעם ש"בסערה ניכר רב החובל, בנגינה ניכר המאסטרו. [ואילו] המדינאי ניכר באבחנותיו, בראיית הנולד" הרצל, לפי הגדרה זו, הוא לא רק אחד המדינאים המבריקים שקמו לעם היהודי, הוא מגדולי המדינאים שהצמיחה האנושות; תחזיותיו המדויקות ידועות ומתועדות היטב. הוא הביט באנטישמיות נכוחה, הבין את האיום הטמון בה, חזה את האסון המתרגש וביקש להציל מפניו את העם היהודי. לשם כך, ביקש הרצל להקים מדינה ליהודים. המדינה שחזה קמה והייתה למציאות. אמנם היא לא מנעה את השואה ולא שמה קץ לאנטישמיות, אך היא שינתה ללא הכר את הזהות היהודית בימינו - את זו של היהודים החיים במדינה ואת זו של יהודי התפוצות - ואף את היהדות עצמה. **הרצל בחן את האנטישמיות**, כהגדרתו, "ללא שנאה ופחד". הוא מצא כי שנאה זו שונה לחלוטין משנאת ישראל המסורתית ושאין היא קשורה

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים וחודש טוב לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום א', כ"ו במנחם אב תשס"ו (20 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בפחד מפני הזר והשונה. האנטישמיות בת־זמננו, קבע הרצל, אינה נובעת מהעדר שוויון זכויות ליהודים; נהפוך הוא - **יש להבינה כתוצאה של האמנציפציה**. רבים ציפו שהיהודים יוותרו על זהותם הקולקטיבית וייטמעו באומות העולם בתמורה לשוויון שניתן להם כפרטים, אבל הם - להוציא מיעוט זניח - לא עשו כן ולא התבוללו בסביבתם. הרצל סבר שהם גם לעולם לא יעשו זאת. וכך הוא כתב בספרו מדינת היהודים:

[בע"ה, יבוא ההמשך...]

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים וחודש טוב לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל